IJ MATTERS

Nashik India: Volume VI Issue 9 – February 2026

CONTENTS

NO	TOPIC	PAGES	AUTHOR
I	SHRINE HAPPENINGS	3-5	ERROL
II	SCHOOL HAPPENINGS	6-9	ERROL
III	WORLD DAY OF THE SICK	10	GODFREY
IV	WORLD DAY OF THE SICK	11-12	WESLEY
V	THE SEASON OF LENT	13-14	ERROL
VI	WORLD DAY OF SOCIAL JUSTICE	15	GODFREY
VII	LENT	16	GODFREY
VIII	प्रायश्चित्तकालीन प्रार्थनेचे सामर्थ्य	17-18	वेन्सी डिमेलो.
IX	देव पुत्र येशू आणि मानवपुत्र येशू	19-21	वेन्सी डिमेलो.
X	गुप्त आर्जव*प्रार्थना गुप्त लंघन*दानधर्म गुप्त दातृत्व उपवास	22-23	वेन्सी डिमेलो.
XI	LENTEN RETREAT	24	ERROL
XII	LENTEN SERVICES AT THE SHRINE	25	ERROL
XIII	DECIPHERING AN EXAM PAPER	26	GODFREY

SHRINE HAPPENINGS IN FEBRUARY 2026

Preparations for the "Shrine Feast" also known as the Feast of Infant Jesus began in December 2025 with the first meeting of the Managing Committee. The Novenas began from February 5, 2026 until February 13, 2026. The feast was celebrated on February 14 and 15, 2026.

The theme on the opening day and for each day of the Novena, were chosen with a view to help pilgrims reflect on how God inserts himself into our world and how he continues to show us the way.

On the first day of the Novena, the theme was "Perseverance is the key. Do not give up.". Taking a cue from the widow in the Gospel of Luke who keeps going to the judge for justice, the Lord invites us to persevere like her, knowing that God always wants what is best for us. The themes for the other eight days of the Novena were about using what God has given us to the best of our ability, acting in the present believing that God always does what is best for us. God loves us unconditionally and so not only does God always forgive, but God does not condemn. The theme for the feast day was "You sow, God will make it grow". This is a summary of the Parable in Mk 4:26-29. In this parable, there are four steps which are consecutive. They follow each other. The first is the "scattering". Scattering here means that we must do all that we need to do. We must leave no stone unturned. If we are to appear for an examination or interview, we must prepare for it as best as we can. Once we have done our preparation, we can sleep easy at night, we then rise fresh in the day and the conclusion is that we did well in our examinations and excelled in the interview. If we do our best, God will do the rest.

We wish to say a special thanks to all the officials of the Government, including the Police, Traffic Police, Municipality and others. They have always gone out of their way to ensure that the feast is conducted smoothly. The Police visited the premises often and constantly enquired of us if there was anything we needed. We ask the Infant Jesus to bless them and their families.

Kindly click on the link to see many more photographs of the Feast day.
https://drive.google.com/drive/folders/1Geh05lGfsI45Sa208Bq-kOQwqOewLcNr?usp=sharing

The footfall of pilgrims at the Shrine continues. Even two weeks after the feast, those who could not make it during the days of the Novena or the feast come to adore the Infant Jesus and seek his blessings.

Ash Wednesday, this year was on February 18. On this date, we entered the season of Lent. Lent is a time for "Metanoia" which is a Greek word for "a new mind". This means a new perspective, a new way of looking at persons, things and events. It is an opportunity to start anew. We might see LENT as an acronym which may be read as **L**eave **E**very **N**egative **T**hought.
We can see in the three pious practices (Almsgiving, Prayer and Fasting) mentioned in the Gospel of Ash Wednesday, metaphors for how we must live out the season of Lent in preparation for Easter. Almsgiving may be seen as reaching out of ourselves to others. Prayer might be seen as our relationship with God and fasting is a reminder that we are more than externals and that we "do not live by bread alone, but by every word that comes from God"

We wish each of you and your families a grace filled season of Lent. May the Infant Jesus bless you all and may Joseph and Mary always intercede.
Fr. Errol Fernandes SJ
February 2026

SCHOOL HAPPENINGS

The Shrine Feast is an event which the staff (teaching, non-teaching and support) of St. Xavier's ICSE High School, Nashik look forward to. They put up the food stalls on the Feast day and on the Sunday after the Feast. There are many values which they live out during this annual event. Some of these are team-work, hard and smart work, personableness and perseverance.

The teachers are formed into teams. Each of these have a coordinator. Each team is given a different task. Some are given the job of cooking, others of selling coupons and still others of liaising with those who come to the stalls for snacks and food.

The positive response of the teachers of each team, makes the whole team work unitedly and with purpose. When preparing snacks and food, they work hard and smart. Some of the teachers have many years of experience of the Shrine feast and these, teach the others how to work hard and smart.

Personableness is seen when those at the sales counters maintain their cool all through the day. The quality of perseverance helps them not to give up when there are challenges, but to persist until they find a solution.

Grade : 10 - 1

ST. XAVIER
GIRLS

During this year’s feast, the staff reached out to thousands of pilgrims who had come from all parts of India and even out of India. Most of those who ate the snacks and food cooked by the teachers, were very appreciative of the quality. The items sold were priced reasonably. The teachers on their part were very satisfied with a job well done.

This academic year is a special one for the School. This is because we have two batches of Std X students. It is the last batch of the State Board and the first batch of the ICSE. The teachers have done all that is required of them. We pray that the students will follow the theme of the Feast day of the Infant Jesus and will sow and know that God will make it grow.
Fr. Errol Fernandes SJ
February 2026

WORLD DAY OF THE SICK

When Jesus touched and healed the sick
He brought forgiveness with it
For Illness drains our body's strengths
But also wounds our spirit
Like Jesus we are called to heal
The many we find in need
And touch their hearts and minds as well
Their spirit's strength to seed
May Jesus share with us his skills
That heard the helpless cry
The body's and the spirit's pains
And hurt we can only sigh
For all the world has suffering times
From want or hateful strife
With Jesus we can make a bid
To heal the strains of life

Godfrey D'lima

WORLD DAY OF THE SICK

The World Day of the Sick is observed each year on 11th February, the feast of Our Lady of Lourdes. Lourdes is renowned for the apparitions of the Blessed Virgin Mary to Bernadette Soubirous in 1858. It is believed that many who drink from or bathe in the spring there, experience healing from various infirmities. Multitudes of pilgrims from across the world throng to this sacred place, seeking healing, consolation, and comfort in the loving embrace of our Mother.

The World Day of the Sick was instituted in 1992 by Pope John Paul II to foster greater awareness, sensitivity, and compassion toward those who are ill, and to recognize the vital role of caregivers and healthcare workers.
The former Superior General of the Society of Jesus, Pedro Arrupe, was trained as a medical doctor before joining the Jesuits. During his time at Lourdes as part of his medical training, he examined many sick pilgrims who had come seeking healing. On one occasion, he witnessed a patient whom he had personally examined being cured during Eucharistic Adoration. This profound experience deepened his faith and eventually led him to leave his medical career and follow his vocation to the priesthood. He would later become Superior General of the Society of Jesus, guiding the order with remarkable vision and compassion.

Health and Sickness in Scripture

Sacred Scripture offers us a deeper understanding of health, suffering, and God's abiding presence. In the Old Testament, there was a common belief: "Obey the law and you will be blessed; disobey the law and you will be cursed." Illness was often seen as a consequence of sin or disobedience to God's commandments.
Yet this understanding was challenged by the experience of the righteous who suffered despite their fidelity to God. The story of Job is a powerful example. In Job 1:21, we read: "The Lord gave, and the Lord has taken away; blessed be the name of the Lord." Job was a devout and upright man who enjoyed wealth, health, and prosperity. Yet he lost everything. Though urged by friends and even his wife to curse God, Job remained steadfast. He surrendered himself completely into God's hands, and in time, God restored him. His story teaches us trust in God even amid suffering.

In the New Testament, we see Jesus moving from village to village, reaching out to those suffering from various illnesses. He healed the sick, restored sight to the blind, and cleansed lepers who had been cast out to the margins of society. These healings restored not only physical health but also dignity and belonging.
When Jesus healed the man born blind, he was asked whether the blindness was due to the man's sin or that of his parents. Jesus replied that it was "so that the works of God might be made visible through him." Through such acts, Jesus reveals that suffering is not always a punishment but can become a place where God's glory is revealed. As St. Paul reminds us, "All things work together for good for those who love the Lord."

Sickness in Our World Today

Today, we continue to encounter many forms of illness—physical, emotional, and spiritual. We hear of terminal diseases such as cancer affecting even young children, men, and women, often from deeply prayerful and God-fearing families. In such tragic and challenging circumstances, it becomes difficult to understand why suffering occurs and even harder to hold firmly to faith.

The Letter to the Hebrews reminds us: “Faith is the assurance of things hoped for, the conviction of things not seen.” Even in the midst of trials and uncertainty, we trust that God can bring forth something good from our suffering.

For the past three years, I have been serving at Vinayalaya Retreat House. Many people attend retreats seeking healing—some physical, others emotional or spiritual. Every form of sickness brings turmoil not only to individuals but also to families and communities. At times, prayers are answered swiftly with remarkable recovery. At other times, healing is gradual and prolonged. And sometimes, what we ask for is not granted in the way we expect.

We may not always receive what we desire, but we can trust that God gives us what we truly need. As St. Paul reminds us, even “the foolishness of God is wiser than human wisdom.” We are invited to trust in God’s mysterious and loving plan, confident that He can bring good out of every situation.

On this World Day of the Sick, let us pray earnestly for all who are suffering, especially those battling terminal illnesses. Let us also pray for doctors, nurses, caregivers, and family members who accompany the sick with patience and love. May they become instruments of God’s compassion and tenderness.

We entrust all the sick and suffering to the maternal intercession of Our Lady of Lourdes. May she continue to pray for us and lead us to her Son, who is our healer, our hope, and our strength.

Fr Wesley D’Costa SJ

Lent is a period of repentance. Repentance does not mean being sorry for one's sins. Nowhere in the Gospels does Jesus tell people they must be sorry for their sins, but he keeps calling people to repentance. Repentance means a change of mind, heart and vision. It is a call to look at everything anew. It is a call to leave the negative behind and take on the positive of God's newness.

The Monday in the First Week of Lent with the call to act rightly because that is how each of us will be judged sets the tone for the meaning of repentance. The week continues with Jesus teaching his disciples how to pray and also the meaning of prayer and perseverance. He exhorts them to interiorize the law rather than merely observe external observances. This means that the action that one performs must always be an action motivated by love. It also means that even if the action is a holy one namely the offering of sacrifice but is not accompanied by love, then it is not a worthy action. Love must always motivate all actions of the Christian.

The Second Week of Lent begins with the invitation to imitate God who is compassionate. God's compassion is shown in his reaching out to those in need especially the lowly. This is why the disciples cannot strive for places of honour but must only strive to serve. The greatest in the kingdom is the one who serves. This service is to be shown in action in the care and concern that one expresses towards those who live on the margins of society. Indifference to and ignorance of the needs of others is also rejection of them and will lead to condemnation, just as selfishness shown in wanting to keep all the fruits of the vineyard and not give God and others their due. Yet, God who is Prodigal Father keeps making every attempt to get the wayward to come back to him.

In the Third Week of Lent the teachings of Jesus focus on forgiveness not seven times but as often as is needed. This is how Jesus fulfills the law and invites his disciples to do the same. There is only one commandment, namely the commandment to love God by loving neighbour. If love motivates the actions of a person then prayer will be answered.

In the Fourth and Fifth Weeks, the Gospel readings are all from John and bring out various aspects of the personality of Jesus. Jesus is the one who heals and makes whole, he is one who reaches out to Samaritans and outcasts, who condemns no one including those who condemn others. He is from above and though cannot be fully known will keep revealing himself to those who wish to see and encounter him.

In Holy Week leading to Maundy Thursday, we read about the anointing of Jesus in preparation for his death and burial and also the predictions of his betrayal and denial by his own. Though Jesus knows all that is going to happen to him, he goes to his death willingly so that all of humanity might be saved.

ASH WEDNESDAY

The season of Lent begins on Ash Wednesday and is derived by counting back 40 days {not including Sundays} from Easter day. Ash Wednesday is so called because of the imposition of ashes on the foreheads of the faithful, which serve as a reminder of the call to repentance and to believe in the good news. The period of Lent is a reminder of the forty days that Jesus spent in the desert before taking up the mission he received from his Father at his baptism.

The Gospel text for Ash Wednesday is about the pious practices that were common among people at the time of Jesus. These were almsgiving, prayer and fasting. All three though only a means to reach God can be made ends in themselves.

Almsgiving can be ostentatious, prayer can be used to show-off and fasting can be used to point to one's self. Jesus cautions the listeners about these dangers and challenges them to make them all internal activities that will lead the way to God rather than being made ends in themselves. The focus thus is on the motivation with which one does what one does. If the motivation for doing good is to win the admiration of human beings, then that action is selfish and self-motivated and so does no good at all. If the action is done out of a sense of duty or obligation, it cannot be called pure and is instead diluted. However, if one does the action and accepts that the reward is in the performing of the action itself, such an action can be salvific. This is the challenge not only of Ash Wednesday, but of the whole season of Lent, to give selflessly, to reach out zealously and to do with no expectation of reward or recompense.

For us as Christians, Jesus has simplified matters. There is absolutely no obligation in the Christian way of life except the obligation to love. When there is love then all our actions come from our hearts and spontaneously without counting the cost. Almsgiving becomes generous and spontaneous, prayer becomes union with God and leads to action and fasting is done in order to show our dependence on God and not on earthly things.

As we enter the season of Lent, we ask for the grace to look at ourselves and everyone we meet with a new heart and a new vision.
Fr. Errol Fernandes SJ

WORLD DAY OF SOCIAL JUSTICE

We've done our worst exploiting all
And ushered Satan's reign
Our greed will never end its claims
What did we really gain
Lifting our minds to Heaven now
We ask for truth and light
To find a love and justice which
Can overcome the night
And in our little worlds to bring
The touch of God to all
For then the wider world will find
There's hope to take a call
The call to justice, love and truth
We now invoke in prayer
When we begin to change our ways
The world a change may dare
Godfrey D'lima

LENT

These Lenten days bring humbling hope
As we recall our lives
And realise theres damage done
But God will not despise
For Jesus suffered much and died
To rise beyond the grave
No matter what our failings be
His love for us will save
In Lent we will repent for sin
But more it's time to thank
When laying our lives before his cross
We claim our heavenly rank

प्रायश्चित्तकालीन प्रार्थनेचे सामर्थ्य!! वेन्सी डिमेलो. (The Power of Penitential Prayer)

लवकरच ख्रिश्चनांच्या प्रायश्चित्तकाळाला सुरूवात होईल. ज्याला उपवास काळही म्हणतात. या काळात प्रार्थनेला विशेष महत्व दिले जाते. प्रार्थनेचे अपार सामर्थ्य अनुभवले जाते. तशी साक्ष दिली जाते. ह्याला एकान्ती प्रार्थना महात्म्य अंतर्बाह्य शुद्धीकरण आणि त्यातून परिवर्तन असेही अनुभवाने म्हटले जाते.

या दिवसात सर्वसामान्य भाविक सर्व समर्थ सर्वसाक्षी परमेश्वराला उद्देशून त्या दयाळू परमेश्र्वराकडे आपण पापी असल्याची कबुली देतो. आणि तद्नंतर आपली इप्सिते मनोभावे अभिव्यक्त करीत असतो. काहीवेळा परमेश्वराजवळ व्यक्तिगत, कौटुंबिक इप्सिताबरोबर सामाजिक इप्सितेही अभिव्यक्त केली जातात.

या ख्रिस्ती उपवासकालीन प्रार्थनेला येशू ख्रिस्ताच्या अरण्यातील चाळीस दिवसांच्या प्रार्थनेची पार्श्वभूमी आहे.
प्रार्थनेच्या सामर्थ्याने येशूने स्वतः कसा जागतिक मोहावर विजय मिळविला. आणि ईश्वराची अंतर्बाह्य कृपा मिळवून तो कसा शुचिर्भूत झाला. ह्यावर ख्रिस्ती भाविक या चाळीस दिवसांत चिंतनमनन करतात आणि शुद्ध पवित्र होण्याचा कष्टमय नि त्यागमय प्रयत्न करतात.

चर्चमधून वैयक्तिक पापांबरोबरच
भाविकांना चर्चचे धर्मगुरू प्रवचनाद्वारे सामाजिक पापांचीही जाणीव करून देत असतात. बऱ्याचदा माणूस प्रत्यक्ष जरी नसला तरी अप्रत्यक्षरीत्या *सामाजिक पापाला कसा जबाबदार असतो ह्यावर या दिवसात प्रबोधन केले जाते. उदाहरणार्थ: सद्यस्थितीत जगात निसर्गाचा -हास होताना आपण पाहतो. विधात्याने निर्माण केलेले हे सृजनशील विश्व ते टिकले तरच माणूस टिकेल. मात्र त्याकडे आपण बेजबाबदारपणे दुर्लक्ष करतो. तरीही बरेच जागृत नागरिक *पर्यावरण शाबूत रहावे. निसर्गाचा समतोल रहावा म्हणून प्रयत्नशील असल्याचे आपण पाहतो. त्यासाठी हे सामाजिक कार्यकर्ते आणि शासकीय नोकरवर्ग विविध उपक्रम राबवत असतात. जनजागृती करताना दिसतात. अशा सामाजिक कार्यात आपण केवळ बघ्याची भूमिका घेऊ.*आणि सहभाग दर्शवणार नसाल*तर आपणही नकळत सामाजिक पापाचे धनी ठरतो. विधात्याच्या निर्मितीत अडथळा निर्माण करतो.

म्हणून आपल्या अशा सामाजिक पापांवरही भाविक या दिवसात पश्चात्ताप करून पाप विमोचन करीत असतात. तसे न वागण्याचा दृढनिश्चय करीत असतात. आणि सामाजिक सेवेत सहभागी होण्यासाठीची कृपा ईश्वराकडे मागत असतात. भेदभाव भ्रष्टाचार मोह ह्यापासून मुक्त होण्याचा प्रयत्न करून आध्यात्मिक मुक्ति मिळवत असतात.

व्यक्तिगत इप्सितात सामान्यतः माणूस हा आपला संसार सुखाचा व्हावा. योग्य धनसंपदा आपणास प्राप्त व्हावी. पाप विमोचन व्हावे. संकट विमोचन व्हावे. कुटुंबियांना आरोग्य धन संपदा लाभावी. अवघड प्रसंगांना तोंड देण्याचं धैर्य लाभावं. आपल्याला जीवनाच्या प्रत्येक क्षेत्रात यशप्राप्ती व्हावी. अशा काहींच्या मागण्या असतात. त्या केवळ ह्याच दिवसात नाही तर त्या वर्षभर असतात.

परमेश्वराचा अशा प्रकारे धावा केल्याने सामान्य पापभीरू देवभीरू माणसाला एक प्रकारचं मानसिक बल प्राप्त होतं.
तो आशावादी बनतो. परमेश्वर आपला पाठीराखा असल्यामुळे आपण कठीण प्रसंगावरतीही यशस्वी मात करू शकतो. अशी त्यांची दृढ श्रद्धा नि निष्ठा असते. अशात-हेने त्याची योग्य प्रेरणा मिळून मनुष्य विघ्न व संकटावर मात करण्याचं सामर्थ्यही प्राप्त करू शकतो असे त्याला मनापासून वाटते.

या प्रायश्चित्त काळातील सामाजिक इप्सिते ही मात्र व्यक्तिगत स्वार्थाच्या पलीकडची असतात. त्यात सर्वांचे कल्याण व्हावं. असे अपेक्षित केलेले असते. पुरातन काळीही अशी इप्सिते व्यक्त केल्याचे पुरावे देता येतात.
उदाहरणार्थ:
दुरितांचे तिमीर जावो विश्व
स्वधर्म सूर्य पाहो!!
जो जे वांछील तो ते लाहो प्राणिजात!!

अशी सामाजिक इप्सितेही सर्वमान्य झाली आहेत.

सामाजिक इप्सिते अभिव्यक्त होताना
व्यक्ती अंतर्मुखतेतून मुक्त होऊन बहिर्मुख झालेली असते. आत्मकेंद्री वृत्तीतून समाज केंद्रीत झालेली असते. अशांना बाहेरील अन्याय, अन्यायी व्यवस्था, निसर्ग नि मानवी प्रदुषण दिसत असते. त्यासाठी ते लढत राहतात. अशा इप्सितात अशा प्रार्थनेत समाजाच्या सुखासाठी व्यक्तिगत सुखाचा त्याग करण्याची वृत्ती पुष्कळ वेळा अभिव्यक्त होते.

त्यासाठी प्रत्येक धर्मात अशा सामाजिक प्रार्थना असतात. त्या वैश्विक असतात. येशूची आमच्या स्वर्गस्थ बापा OUR FATHER ही प्रार्थना अशाच प्रकारची आहे. ज्ञानेश्वरांनी मागितलेले *पसायदान*GIFT OF GRACE संत तुकारामांचा अभंग *जे का रंजले गांजले.. संतांच्या अशा प्रार्थनांमध्ये मानवतेचा स्पर्श आहे. वैयक्तिक वा व्यक्तीगत नव्हे तर संपूर्ण मानवतेसाठीचे मागणं आहे.

येशूने म्हटले आहे स्वतासाठी जगलात तर मेलास आणि दुसऱ्यासाठी मेला तर जगलास. प्रार्थनाही वैयक्तिक आणि कौटुंबिक कल्याणाबरोबर सामाजिक आध्यात्मिक उत्कर्षासाठीही असावी. ज्यात बदलांचे परिवर्तनाचे सामर्थ्य आहे.

देव पुत्र येशू आणि मानवपुत्र येशू !! वेन्सी डिमेलो. (Jesus, Son of God and Son of Man)

जगात देवपुत्र येशू आणि मानवपुत्र येशू मानणारे असे दोन विचार आहेत. येशू त्या काळी देवाच्या अधिक जवळ होता. म्हणून त्याला ईश्वर पुत्र येशू म्हटलेले आहे. एरवी येशू तुमच्या आमच्या सारखा मानवच होता.

देवपुत्र येशू भजायला, पुजायला सोपा. चर्चमधील भाविक हा सोपा सोपान (मार्ग) निवडतात. कारण अशा मवाळ मत प्रवाहात भक्तीत येशू सारखी समाजासाठी लढण्याची वा अन्यायाविरुद्ध संघर्ष करण्याची सक्ती नाही. जोखीमही नाही आणि कुठले आव्हानही नाही. मळलेल्या रुळलेल्या वाटेवरून व वहिवाटीवरून प्रवास करण्यात विशेष दगदग व जोखीम नसते.

धोका असतो तो मानव मानवेतर कल्याणासाठीच्या नव्या सृजनशील वाटा शोधण्यात. कशाला उगाच शांत सुखी नि सुशेगाद स्वस्थ समाधानी जीवन अशांत अस्वस्थ करा. अशा विचारांच्या लोकांना प्रवक्त्याहून पुजारी व पुरोहित अधिक जवळचे वाटतात. कारण बाबापुता करून ते त्यांचे सतत सांत्वन करीत असतात. त्यांना दुखावत नाहीत.

प्रवक्ते मात्र श्रद्धावंतांसमोर विचारात वास्तव पकडून ते वास्तव कृतीतून बदलण्याचे आव्हान ठेवतात. हे आव्हान मात्र बऱ्याचशा भाविकांना पेलवत नाही. म्हणून भाविक सोपा भक्तीमार्ग निवडून तनमनाचे समाधान करून घेतात. प्रवक्त्यांच्या जोखमीच्या भूमिकेत शिरण्यापेक्षा धर्म पुरोहितांच्या सहज सरळ पूजाअर्चेच्या पवित्र कार्यात त्यांना अधिक सुरक्षित वाटते.

स्वकेंद्रित नि आत्मकेंद्रित जीवन जगण्याकडे त्यांची पसंती ते देतात.

समाज केंद्रीत जीवनात अधिक दगदग

असते. ती त्यांना नको असते. आपण बरे नि आपले कुटुंब बरे. समाजाशी आपले काय देणे घेणे? अशी काहीशी मानसिकता ते जगत असतात.

केलेल्या दुष्कर्माची वैयक्तिक पापांची

ते धर्मगुरूकडे जरूर कबुली देतात.

आणि सुटतात. पुन्हा कुकर्मे करण्यास त्यातून ते मोकळीक साधतात. मात्र आपल्याकडून घडलेल्या सामाजिक पापांची, समाज जबाबदारींची किंचितशी जाणीवही त्याना नसते.

किंवा असली तरी ते अशा कामाकडे फिरकतही नाहीत.

मोठमोठ्या प्रार्थना मेळाव्यास ते हजेरी लावतील मात्र त्याच विधात्याने निर्माण केलेल्या ह्या विश्वाचा -हास होताना निसर्ग बचाव आंदोलनात निघालेल्या त्या भव्य मोर्चात कधीच सहभागी होणार नाहीत. अशी मानसिकता त्यांची तयार झालेली असते.

ही धार्मिक मंडळी सेवेसाठी निवडणूक लढविण्यात माहीर असते. आणि त्यांना धर्मांधांकडून प्रतिसादही चांगला मिळत असतो. मात्र निवडून आल्यावर त्याच्यातील येशूसेवक मरून जातो. आणि स्वार्थाचा नि भ्रष्टाचाराचा ज्युदास जागा होतो. आणि हाच देवपुत्र येशू मानणाऱ्या धर्माला मोठा धोका असतो.

चर्चने मानव पूत्र येशू स्वीकारला आणि जरूर चितारला देखील. पण तो तेव्हढ्यापुरताच. त्यांनी देव पुत्र येशूच आपल्या श्रद्धेसाठी अधिक जवळ केला.

म्हणूनच जीवनात सातत्याने सत्याची आव्हाने स्वीकारणाऱ्या अनेक महात्मे, प्रवक्ते, वर्तनसाक्षी, रक्तसाक्षी संतांनी चर्चने*रंगवलेला केवळ पूजेअर्चेतील भक्तीतील कर्मकांडातील येशू अशा अनेक समाज,धर्मसुधारकांना आणि समाजसेवकाना रुचलेला नाही.

म्हणूनच मदर तेरेसाना चर्चच्या गाभाऱ्यातील भजणाऱ्या येशूपेक्षा गावकुसाबाहेर*रडणाऱ्या, आक्रोश करणाऱ्यांमध्ये मानव पूत्र येशू

अधिक दिसतो. अशा संतांच्या मते सुरक्षित जागी मुर्तीपूजेतील विधीत कसले आलेय आव्हान? असुरक्षित जागीच येशूचे आव्हान नि आध्यात्म जिवंत आहे.

चर्चने बायबलातून येशूचे देवत्व सिद्ध करण्यासाठी देवपुत्र येशू रेखाटला.

मात्र हाच येशू महर्षी लिओ टॉलस्टॉय यांनी मुलांसाठी येशूचे मानवत्व सिद्ध*करण्यासाठी वास्तववादी मानवपुत्र येशू रेखाटला आहे.* त्यांचा हेतु हा की लहान मुलांच्या बालमनावर खरा येशू बिंबवावा. कर्मकांडी नाही. तर येशू प्रमाणे मुलांवर लढाऊ संस्कार व्हावे. मोठेपणी धर्मांध नव्हे तर त्यांनी संघर्षमयी सत्यवादी बनावे.

लिओ टॉलस्टॉय लिखीत बायबलमध्ये

येशूची मनावर संस्कार करणारी मानवोपयोगी शिकवण आहे.

कुठेच चमत्कार वा अंधश्रद्धा नाही.

जी अंधभक्ती त्यावेळच्या शास्त्री परुशाना ठणकावून सांगत खुद्द येशूंनी नाकारली आहे.

वास्तववादी सत्यवादी येशू मांडला आहे तो महात्मा गांधी आणि मानव पूत्र येशू चितारणारे भाऊ धर्माधिकारी यांनी. त्यात त्यांनी समाजसुधारक धर्मसुधारक मानव पूत्र येशूची शिकवण लिहिली आहे.

मानवपूत्राविषयी गांधीजी म्हणतात...

मी पहिल्या प्रथम जेव्हा बायबल वाचले तेव्हा मला असे दिसून आले की त्यात लिहिले आहे त्याचा जर आपण वाच्यार्थ घेऊ लागलो तर त्यातल्या पुष्कळ गोष्टी आपल्या मनाला ग्राह्य वाटत नाही.

पुढे जेव्हा अनेक धर्मग्रंथाचा मी अभ्यास करू लागलो तेव्हा जी स्थिती बायबलची तीच प्रत्येक धर्मग्रंथांची आहे. असे मला आढळून आले. म्हणून येशूच्या अयोनीसंभवाच्या (Non-biological) कथेचा जेव्हा मी लक्षार्थ घेतो तेव्हा मग मला त्यात अग्राह्य असे काही वाटत नाही. अयोनीसंबंधीची जी वचने बायबलात आहेत. त्याचा वाच्यार्थ जर मानायचा म्हटले तर तो माझ्या गळी उतरणे कठीण वाटते. बरे, त्याने येशू विषयीचा माझा आदरभाव अधिक वाढेल असेही नाही. याचा अर्थ बायबलचे लेखक असत्यवादी होते असा मात्र नाही. त्यांनी जे लिहिले ते उच्च भावावस्थेतून लिहिले. मी धर्मग्रंथाताचे मोल त्यात असलेल्या नीती-उपदेशाच्या आधारावरच करण्याची विद्या शिकलो आहे. चमत्काराची मला मुळीच गोडी वाटत नाही. येशूने जे चमत्कार केले म्हणतात ते जसेच्या तसेच समजा जरी मी मानत असतो तरी सुद्धा मानवमात्राला लागू असलेला नीतीधर्म ज्यात नाही असा कोणताही उपदेश मला मान्य होणार नाही. येशू औरसपूत्र (Legitimate son) होता असे मी मानल्याने काही त्याचा माझ्या जीवनावर पडणारा प्रभाव कमी होत नाही. आपण सारी त्याच एका परमेश्वराची लेकरे आहोत आणि हाच येशूचा खरा धर्म आहे. केवळ प्रभो प्रभो म्हणणारे आणि त्या प्रभूच्या शिकवणूकीप्रमाणे न वागणारे कधीच देव राज्य रामराज्य निर्माण करू शकणार नाही. (हरिजन: १८ एप्रिल १९३६)

चर्चने येशूचे रंगवलेले अतिरंजित चरित्र चमत्कारापेक्षा आणि कर्मकांडी अवडंबराहून गांधींनी येशूच्या नीती कथांवर व तसे जीवन जगण्यावर अधिक भर दिला आहे. खरा मानव पूत्र येशू उभा केला आहे. येशूने सर्वस्पर्शी विचार दिले त्याचे विचार येशूच्या मरणानंतरही आज कित्येक जण जगत आहेत. तेच येशूच्या विचारांचे पुनरुत्थान नव्हे काय? येशूचे विचार जगण्यास ख्रिस्ती असणेच गरजेचे नाही. कारण येशू हा सर्वस्वी सर्वासाठी आहे.

म्हणूनच गांधींप्रमाणे अनेक विवेकींना मानव पूत्र येशू अधिक जवळचा नि अधिक परिचयाचा वाटतो. अनेकांनी तत्वाशी तडजोड न करता मानवपूत्र येशूचा क्रुस पसंत केला आहे तो ह्यामुळे. आणि मानवतेसाठी आहुती दिल्या. ही प्रेरणा त्यांना येशूकडून मिळाली कारण आमच्या सारखाच तो मानवपुत्र होता. आमच्या सारखाच हाडामांसाचा तो होता. अशा वेदना संवेदना असलेला जर असत्यावर अन्यायावर विजय मिळवू शकतो तर आम्ही का नाही?

ख्रिस्ताच्या मानव म्हणून वेदना, त्याचा माणूस म्हणून छळ ज्या लीलया येशूने झेलल्या नि पेलल्या त्याच प्रेरणा, तीच उर्जा तोच स्त्रोत अनेक हुतात्म्यांच्या प्रेरणा ठरल्या आहेत. आजही ठरत आहेत. त्यामुळे भजावयाच्या आणि पुजावयाच्या स्वर्गीय देवपुत्र येशूपेक्षा मानवपुत्र येशूवर विवेकी विज्ञाननिष्ठ लोक आणि जगात कार्यकारणभाव शोधणारे लोक अधिक श्रद्धा ठेवताना दिसतात. *आणि तोच येशू अशांमध्ये संचारताना दिसतो आहे.

गुप्त आर्जव*प्रार्थना   गुप्त लंघन*दानधर्म गुप्त दातृत्व उपवास !! वेन्सी डिमेलो.(Almsgiving, Prayer and Fasting must be done in secret)

स्वतः स पुढेपुढे न करणे. समारंभी पुढेपुढे न मिरवणे. झाडावरील कळ्यांप्रमाणे पानाआड राहून सुगंध

मकरंद देत राहणे हा काही माणसाचा स्वाभाविक स्थायीभाव असतो. जाहिरात कमी आणि आपले दान जागीर्द गुप्तपणे

वाटप करण्यात त्यांना समाधान वाटते.

मग ते बायबलमधील श्रीमंतांचे देखणे दान असो आणि विधवेचे दान ह्यातील फरक असो वा पुढेपुढे करून स्वतः लोकांसमोर वेदीजवळ छाती बडवणे असो वा दूर उभे राहून पश्चातापाची प्रार्थना करण्यातील मूलभूत फरक असो. आंतरिक आनंद समाधान गुप्त प्रार्थनेत आणि दानात का आहे? ह्याचे अर्थपूर्ण विवेचन येशू वचनात आढळते.

जगात अशा किती तरी उदार विभूती होऊन गेल्या आहेत. ज्यांचे नाही पुतळे वा ना प्रतिमा. दफनभूमीवर ज्यांच्या नाही चिरा नाही पणती. ना त्यांची नावे भव्य इमारतीवर कोरलेली. ना प्रतिष्ठित मंदिरांसमोर पृष्ठभागावरील यादीत ती लिहिलेली. मात्र ही मंडळी आठवल्यावर आपसुकच आपले कर जुळतात.

बुद्धकालीन ख्रिस्तकालीन समकक्ष अशा किती तरी सज्जन विभूती होत्या. ज्या कालौघात विसरून गेल्या मात्र आत्मिक समाधान पावून विरून मेल्या. ह्यांची यादी मोठी आहे.

जगातील सात आश्चर्य आपण सहज वाखाणतो. पाहून अचंबित होतो. मात्र त्या जडणघडणीमागील गुप्त हात नि श्रम? अनेक थोर शोध शास्त्रज्ञांची मोठी नावे आपणास आठवतात. ठावूक असतात. पण त्यांचे सहाय्यक? काहींना हे लपलेले गुप्तधन शोधून काढण्याचा व ते जोपासण्याचा छंद असतो. आणि शोधून मग ते अशा विशाल गुप्तधनापुढे नतमस्तक होतात.

समाजात धनाने मानाने काही इतके श्रीमंत असतात. की ते देवधर्म दानधर्म

उपासतापास कधी करतात ते कळू देखील देत नाहीत. ना ते राखेत बसत

ना गळ्यात माळा ना माथी जटा!!

म्हणून येशूने म्हटले आहे तुम्ही प्रार्थना उपवास दानधर्म करता तेव्हा तो चेहरा उगाच म्लान दिखावा होऊ देऊ नका.*सर्वसामान्य माणसासारखेच जीवन जगत रहा. गुप्तचर देवाशिवाय ते कुणाला कळू देऊ नका. इतकेच.

राजकारणी मनमोहनसिंग, उद्योजक

टाटा सारख्या विभूती अशा सज्जनात मोडतात. हा आदर्श जगात कित्येक उद्योजक, राजकारणी, धार्मिक, आध्यात्मिक सज्जन, सामान्यजन विनम्रपणे पाळत आले आहेत. उजव्या हाताने केलेले दान डाव्या हाताच्या करंगळीलाही कळू देत नाहीत.

अशा परोपकारी दानशूर घडणीतील एक नाव देशात नेहमी चर्चिले जाते ते म्हणजे दिवंगत उध्दोजक रतनजी टाटा यांचे. मुंबई कुलाबाजवळील कॅम्पियन या जेज्वीट शाळेत शिकत असता. विद्यार्थ्यांवर तेथील ख्रिस्ती पाद्रींच्या परोपकारी संस्काराचे नि वातावरणाचे पडसाद मनावर उमटने हे साहजिकच होते. शाळेतील वर्गात फळ्याच्यावर क्रुसावर टांगलेल्या त्यागमय परोपकारी दानशूर येशूची प्रतिमा असे. ती इमेज पाहून अनेकांची हृदये द्रवत असत. बालमनावरही ते प्रतिसाद उमटत. मुले जशी घडवाल तशी घडतात. रतनजी तसे घडले. नि जीवनभर परोपकार जगले. कुठलाही मोठेपणा वा उहापोह न करता सतत मदत देतच राहिले. गुप्त दान करीतच राहिले. नफा हा श्रमिकांचा. तो वाटा श्रमिकांना द्या. तो तर रतनजींनी दिलाच शिवाय साधे जीवन जगून आपल्या उपजीविकेतील बचत करून ती रक्कम दानधर्म म्हणून अनेक शाळांना दिली. ख्रिस्ताला अभिप्रेत असलेला तोच हा गुप्त दानधर्म. गुप्त प्रार्थनेतील आर्जव नि गुप्त उपवास ...

गरज आणि अगतिकता म्हणून जरूर दान मदत स्वीकारावी. परंतु त्याची जाण ठेवून मदत घेतलेल्यांनी आपला चढता काळ येईल तेव्हा त्यातून दानधर्म करावा मदत करावी. ही दातृत्वाची ज्योतमाळा नेहमी तेवत ठेवावी. ज्योतीने ज्योत तेवत रहावी. हाच खरा येशूचा धर्म आहे.

असे अनेक उद्योजक जे येशूचे भक्त आहेत. जे गुप्त दान करतात. मात्र ऐपत असूनही धर्मस्थळांना हे लोक मदत करीत नाहीत अशी तक्रार बऱ्याचदा कानी येते. मात्र चौकशी अंती कळते की हे गुप्तदानवीर मिशनमधील खेड्यातील शाळांना अन्न क्षेत्रांना कुठलाही मोठा गाजावाजा न करता वा जाहिरातबाजी न करता दानधर्म करताना दिसतात. इथे खऱ्या अर्थाने ख्रिस्ताचा धर्म हा पाळला जातो.

शेवटी माणसाला जगायला केवढं लागतं? अंगभर वस्त्र, डोईवर छत्र आणि पोटाला अन्न. शिक्षण दवा वैगरे. एखादा छंद जोपासण्यासाठी थोडे धन. बाकी वरचा जो खर्च होतो हा शरीराचे चोचले पुरवण्यासाठीच बहुदा असतो...

चला तर अशा गुप्ततेवर थोडे चिंतन होऊन जाऊ द्या.

LENTEN RETREAT

AT THE SHRINE OF THE INFANT JESUS, NASHIK ROAD

DATES: Arrival March 27, 2026 (evening) to
March 29, 2026 - (Departure after lunch)

THIS A SILENT RETREAT.
Participants will be required to maintain silence during times of personal prayer and at all meals.

TOTAL DONATION:
Rs. 1,200 per person,
which includes food, accommodation and note.

This Retreat will also be online

For more details, kindly contact:

FR. ERROL FERNANDES SJ
Contact: 9004617804
Email: errolsj@gmail.com

SERVICES DURING THE SEASON OF LENT

STATIONS OF THE CROSS
ON ALL FRIDAYS
At 7 pm and on Good Friday at 11 am

HOLY WEEK

March 29, 2026
PASSION AND PALM SUNDAY.
Masses as follows: 6.30 AM, 8.00 AM, 12 Noon.
Palms will be Blessed at all Masses

April 2, 2026
MAUNDY THURSDAY
Celebration of the Lord's Supper at 6.00 PM followed by
Procession to the Altar of Repose

April 3, 2026
GOOD FRIDAY
Stations Of The Cross at 11.00 AM
Celebration of the Lord's Passion – 5.00 PM

April 4, 2026
HOLY SATURDAY
Being with Mary – 8 .00 AM

April 4, 2026
EASTER SUNDAY
Celebration of The Resurrection of The Lord 8.00 PM

APRIL 5, 2025
Masses as Follows: 6. 30 AM, 8.00 AM, 10.00 AM (Marathi) AND 12 NOON

FR. ERROL FERNANDES SJ

February

DECIPHERING AN EXAM PAPER

The Terror of Exams haunts urban children. In Adivasi areas, exams are to be practiced just as much as learning languages, math, social topics, and other contents of the syllabus.

We devoted the month of February 2026 to practice writing an examination format. This exercise will develop their skill gradually for exams at a more demanding level in life.

We send you glimpses of our learners attempting the examination papers set by our tutors themselves, forming groups to put down questions for Std I-IV: Marathi, English, Math.

SHELTPANI TUTORIAL

DIGIAMBA TUTORIAL

KHANDEPADA TUTORIAL

KHADKE TUTORIAL